

РЕШЕНИЕ

№ 3844

гр. София, 10.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 08.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Димитрова, като разгледа дело номер **2618** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Геи С. Л., гражданка на К. Д'И., срещу Решение № 272/22.02.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Оспорва се изводът на административния орган, че не са налице материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденката. Изложени са аргументи относно наличие на основателен страх за живота и сигурността ѝ в държавата ѝ на произход. Посочва, че в К. Д'И. липсва държавна власт и това е ноторно известен факт, а борещите се за властта групировки са тези, които тероризират местното население, на което няма кой да окаже съдействие. Гражданите са подложени на преследване от недържавен агент, на който държавата не може да противодейства ефективно. Наведени са доводи за нарушение на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/38/ЕО, като е посочено, че ответникът не се е съобразил с тълкуването на разпоредбата, дадено в решението от 17.02.2009 г. на Съда на ЕО по дело № С-465/2007 г. Жалбоподателката моли съда да отмени оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от упълномощения адв. Н., която поддържа жалбата.

Отвeтната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния представител юрисконсулт К., оспорва жалбата. Изразява мотивирано становище за законосъобразност на оспорения административен акт. Подчертава, че преди да напусне страната си жалбоподателката се е преместила в столицата и там не е имала проблеми.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № Ж-1168 от 05.10.2012 г. на Дирекция „Миграция” - МВР, Геи С. Л., гражданка на К. Д’И., е поискала статут на бежанец в Република Б.. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ молбата е изпратена на Д.. Чужденката е потвърдила желанието си да получи закрила в Република Б. и пред длъжностно лице на Д. с молба вх. № 1206 от 07.11.2012 г. на РПЦ - С., на която дата е регистрирана с имената Геи С. Л., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], К. Д’И., гражданка на К. Д’И., семейно положение: неомъжена, протестант, етническа принадлежност: други, ЛНЧ [ЕГН]. Личните ѝ данни са установени въз основа на национален паспорт № 10AB66846, издаден от К. Д’И. на 07.03.2012 г., валиден до 06.03.2017 г.

На 07.11.2012 г. чужденката е запозната чрез писмени указания на френски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На същата дата ѝ е връчена покана за интервю, което е проведено на 09.11.2012 г.

С решение № 3460/12.12.2012 г. на решаващ орган при Д., връчено на Геи С. Л. на 03.01.2012 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б..

На 11.01.2013 г. длъжностно лице от Д., с участието на преводач от френски език, е провело интервю с чужденката, която заявила, че не е била арестувана, нито осъждана в държавата си на произход. Не е членувала в политически партии или други организации. Разказала е, че е живеела с родителите си и сина си в родния си [населено място], докато през декември 2010 г. в града дошли въстаници от Л., които заклали майка ѝ, баща ѝ и братята ѝ. Самата тя била затворена в къща, заедно с детето ѝ и всеки ден била изнасилвана от въстаниците. Успяла да избяга, като по време на бягството са стреляли по нея и са убили сина ѝ. С помощта на хора, които срещнала при бягството си в гората, успяла да достигне столицата А., където живеела нейна племенница. Останала там около година, след което с помощта на други нейни племенници, които живеят във Ф. е напуснала страната.

С докладна записка от 16.01.2013 г. директорът на РПЦ – С. е уведомен от интервюист, че ускореното производство, образувано по молба вх. № 1206/07.11.2012 г. на Геи С. Л., гражданка на К. Д’И., е преминало в производство по общия ред, поради изтичане на тридневния срок за вземане на решение.

Интервю с жалбоподателката е проведено и на 25.01.2013 г. от интервюиращ орган при Д., в рамките на което тя отново подробно разказала за причините да напусне К. Д’И..

Изготвено е становище рег. № УП 5515/13.02.2013 г. от старши експерт в РПЦ - С., в което е направено предложение да бъде отказано предоставянето на закрила.

Видно от представената по делото справка вх. № 01-363/17.01.2013 г. на дирекция

„Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д., К. д'И. е демократична република. На 21 май 2011 г. А. У., който е лидер и кандидат на опозиционната партия Обединение на републиканците (КОК), е официално обявен за президент. Встъпването му в длъжност става след залавянето на 11 април 2011 г. на бившия президент Л. Г., който отказва да приеме резултатите от проведените през октомври и ноември 2010 г. президентски избори. Наблюдателите от О. и от международните и националните мисии за наблюдение на изборите ги обявяват за справедливи и демократични и признават У. за надлежно избран президент на страната. Въпреки това и двамата кандидати на втория тур - президентът Л. Б. (с 46% от гласовете) и неговият опонент А. У. (54%) се самообявяват за победители в изборите и съставят съпернически си правителства през декември 2010 г. Кризата с поемането на президентството не се разрешава, докато Б. не е задържан. В следизборния период и двете страни проявяват насилие, но главно поддръжниците на Б. са виновни за около 3000 смъртни случая, значително вътрешно разселване на населението, мъчения, сексуално насилие и унищожаване на имущество. През май 2011 г. президентът У. се обръща за помощ към Международния наказателен съд в Х. (МНС) за разследване нарушенията на човешките права, извършени по време на следизборната криза. На 29 ноември 2011 г. бившият президент Б. е обвинен в престъпления срещу човечеството и по силата на заповед за арест от Международния наказателен съд е прехвърлен в Х.. М. наказателен съд в Х. постановява на 2 ноември 2012 г., че бившият президент Б. ще бъде съден по отправените срещу него обвинения за извършване на престъпления срещу човечеството.

Като цяло през последните месеци правителството е постигнало напредък в програмата си за реформи в сектора на сигурността. С подкрепа от У., междуправителствена работна група е изготвила националната стратегия в тази област. Стратегията определя неотложните и дългосрочните приоритети в сигурността. Разработването на тази стратегия, както е посочено в доклада на генералния секретар на У., е важна стъпка напред, тъй като виждането за реформата е да бъде надминат предкризисният капацитет на институциите и трансформацията на сектора за сигурност да отговори напълно на нуждите на страната.

В момента положението със сигурността в страната остава нестабилно, се посочва в последния доклад на генералния секретар на О. в К. д'И.. Загриженост предизвикват атаките, насочени срещу националните сили за сигурност в и около А. и по протежение на границата с Г. и Л., целта на които е да дестабилизируют правителството на президента А. У..

Изложените обстоятелства в справка вх. № 01-363/17.01.2013 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д. се подкрепят и от представените в съдебното производство от адв. Н. извадки от статии относно обстановката в К. д'И..

С оспореното в настоящото производство решение № 272/22.02.2013 г. на председателя на Д. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на чужденката, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като

смъртна заплата, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че Геи С. Л. не е била принудена да напусне К. Д'И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Прието е, че не са налице и основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Видно от изложените по време на интервютата обстоятелства, спрямо чужденката не са били предприети никакви действия, нито от официалните К. Д'И. власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата да не е в състояние да контролира. Няма данни, чужденката да е осъждана и арестувана в К. Д'И., същата е посочила че не е имала проблеми с властите в страната.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на решаващия орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателката е видно, че върху нея е било упражнено насилие от неизвестни лица по време на кризата в държавата ѝ на произход след президентските избори през октомври – ноември 2011 г. Но впоследствие е живяла в столицата на страната, като по време на престоя ѝ там не е имала проблеми. Съгласно чл. 8, ал. 8 от ЗУБ, статут на бежанец може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува основание за страх от преследване спрямо чужденеца, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там.

Налице са и някои несъответствия в бежанската ѝ история, които е трудно да бъдат обяснени и които разколебават достоверността на твърденията на жалбоподателката. В интервюто, проведено на 09.11.2012 г. чужденката заявява, че е напуснала К. Д'И., заради войната, в която са били убити родителите ѝ. Не споменава за упражненото спрямо нея насилие и убийството на сина ѝ. В проведеното на 11.01.2013 г. интервю, Геи С. Л. заявява, че въстаниците като дошли са заклали майка ѝ, баща ѝ и братята ѝ, а на последващото интервю, проведено на 25.01.2013 г., на въпроса дали има близки в страната ѝ на произход тя отговаря, че братята ѝ са се разпръснали из Л. и Г..

Жалбоподателката оспорва и изводите на ответния административен орган за липса на материално-правни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 Е. срещу Държавния секретар по правосъдието на Х., на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Наистина в него се казва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така в това решение е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в К. Д'И. да е достигнало към момента такава изключителна степен. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Оценката за ситуацията в К. Д'И. се съдържа и в справка вх. № 01-363/17.01.2013 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д.. От изложените в нея факти, относно обстановката в страната не може да се направи обоснован извод, че К. д'И. се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт. От анализа на цитираната информация, въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието там да се определя като безогледно. Атаките, насочени срещу националните сили за сигурност в страната са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. В К. д'И. възникват ограничени инциденти, които имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. В тази връзка следва да се отбележи, че не трябва да се очаква, че което и да е правителство може да гарантира сигурността на всички граждани в страната.

Наред с преценката на държавата по произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителката. Гей С. Л. не е получавала лични заплахи срещу живота и личността си. Упражненото спрямо нея и семейството ѝ насилие, за което излага твърдения в бежанската си история, не са свързани с личното им качество, а с кризата в държавата ѝ на произход в следизборния период след декември 2010 г. и проявите на насилие от двете враждуващи страни спрямо местното население. С оглед посоченото по-горе тълкуване на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в К. Д'И. и липсата на тежки и лични заплахи по

отношение на Геи С. Л. се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Следователно при правилна преценка на установените факти административният орган е постановил решението си в съответствие с материалния закон.

Предвид гореизложеното, решение № 272/22.02.2013 г. е законосъобразно и правилно, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Геи С. Л., гражданка на К. Д'И., срещу решение № 272/22.02.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: